

Når vi forholder oss til det *aktuelle* og det *virtuelle*—som H. Bergson i sin lille tekst om *nuets erindring* og *déjà vu*—er det rimelig opplagt at de *begge* står i et forhold til det *imaginære*. Det er like opplagt om man tar i betraktning *Molekylærballetten* til studio ^o^ og *Dancing recurrences* (Brynjar Bandlien).

Men det er et *ulikt*—og trolig *asymmetrisk*—forhold. Om det er tilfellet, vil det aldri bli opplagt (eller *spesifikt* oppklart) annet enn relativt til en tredje part X. Dersom *Molekylærballetten* er A (det *aktuelle* utgangspunktet) og *Dancing recurrences* er B (det *virtuelle* potensialet) så finnes det også et X.

A og B kan f.eks. omfatte anakronistiske elementer i sitt forhold til hverandre som først dukker opp underveis; f.eks. i de aspektene som er *gjort* (A) og *tenkt* (B)—når gjort er gjort i 6 bevegelser (A), og tenkt er tenkt i tegning (B). Der disse *vrangsidene* til A og B møtes, går det en *vrangbord*: det er X.

Automatic processes

- ✦ Breton defined Surrealism as “pure psychic automatism”
- ✦ Automatic drawing and writing - moving the pen with as little conscious influence as possible, bringing out the subconscious mind
- ✦ Emphasis on dream states and analyzing dreams

Det kan i utgangspunktet synes motintuitivt at en bok om hebraisk grammatikk—skrevet av en filosof (Spinoza)—skulle være relevant i en serie med flyveblader (1HEX) som tar utgangspunktet i et kunstnerisk samarbeid mellom 1) et *studio* som er en underavdeling av et [designbyrå](#) og 2) en [danser](#).

Men dersom sidespranget *her* presenterer seg som en ekskursjon (som har basis i det ovenstående) og senere vender tilbake, blir spranget som en innskutt relativ bisetning: altså, på mange måter som denne HEX-serien *selv* er et konkret eksempel på, et element hvis tilstedeværelse er ikke-&invitert.

I Spinoza's hebraiske grammatikk, beregnet for de som studerte filosofi med ham—som kom meg ihende i fransk versjon fra forlaget VRIN—gjengis det nemlig *innledningsvis* et ordskifte, i Joël Askénazi's forord: Spinoza skriver et brev med noen *avsluttende* ord til sin venn Oldenburg.

Han argumenterer overfor vennen at man kan forledes bort fra *intensjonsdybden* i Johannes evangelium, når man leser teksten med basis i vestlige vendinger. Og han påpeker at når man saumfarer det greske språket til Johannes er det opplagt, for den som kan språket, at han «hebraiserer».

Altså: hebraiske vendinger slår opp i det greske språket som evangeliet er skrevet i. At det er akkurat *Johannes evangeliet* som drøftes i ordskiftet, har nok sammenheng med at han—som den *eneste* blant de 4 evangelistene—kan selv ført i pennen evangeliet som ettertiden har oppkalt etter ham.

På forunderlig vis dukker akkurat den samme påstanden opp i [Miquel Beltran's](#) bok om *kabbala*. Men denne gangen om Spinoza selv. Altså, at det underlige, noe låghalte og (noen sier) dårlige latin som han brukte til å formulere sin filosofi, tilsvarende skjuler en potent hebraisk jettegryte.

Om bøkene hans hadde vært et plagg hadde snittet vært på latin, mens vrangborden hadde vært på hebraisk. Så er spørsmålet hva det er ved slike forhold som er viktige og interessante. Terrenget kan minne om surrealistenes interesse for automatisk skrift/tegning: det ubevisstes «dagbrudd».

Det finnes praktfulle eksempler på dette i tidsskriftet *Le Minotaure* som ble gitt ut av Albert Skira og redigert av André Breton på 1930-tallet. Boken finnes i faksimile utgave på skolen (utgitt av Flammarion i 1991). Breton valgte å presentere dette fordi det hadde verdi som bakgrunnsmateriale.

Det synes bedre å dokumentere teorien enn å være veldig opplagt relevant i forhold til surrealismens konkrete kunstverk. Det er verken invitert eller ikke invitert. Hvilket også er grunnen til at Spinoza's hebraiske grammatikk er relevant her: den kan verken være invitert eller ikke invitert i *denne serien*.

Men altså, allikevel *ikke* likegyldig: det er poenget. Men hvordan si det så det kommer ordentlig frem? Sett at vi har en *jakke A* og et *jakkefor B* så er det rimelig opplagt at *vrangborden X* er det som integrerer jakken og foret (i aspekter som verken kan reduseres til jakken eller foret): $A + B_i = X$